

den nævnte „aarlige Rigsdag,“ men omhandle ikke flere aarlige Rigsdage som udgjørende et Heelt, og gaae ikke ud paa at ordne et saadant sammensat Heelt. Overeensstemmende hermed befaler § 52, at „paa hver ordentlig Rigsdag skal, strax efterat denne er sat, fremlægges Forslag til Finantsloven for det følgende Finantsaar.“

Den af os udtalte Ansufelse er dernæst grundet paa de anordnede Valgperioder for Thingene. Efter § 38 i Grundloven vælges Medlemmerne af Folkethinget paa 3 Aar; hvorimod efter § 43 Medlemmerne af Landsþthinget vælges paa 8 Aar, dog at Halvdelen afgaaer hvert 4de Aar. Naar saadanne Fornyelser foregaae, ligesom og naar et af Thingene blev opløst af Kongen, (Grundlovens § 27), vilde det være ligesaa naturligt, at kalde Rigsdagen den samme, som at fremme de ikke tilendebragte Sager paa det Stadium, hvorpaa de vare for det ene eller det andet Things Fornyelse, og de forskellige Valgperioder medføre hyppigere, om end kun partielle Fornyelser. Er det Anførte rigtigt, maa samme Regel gjælde i det Hele, da den Ustabighed, som ellers vilde blive Følgen, i og for sig er saa forkastelig, at den ikke uden afgjørende Lovgrund bør tilstedes. Desuden kan det ikke antages, og mindre kan der gjøres Regning paa, at Personal-Forandringer ikke skulde forfalde i Mellemtidene mellem de aarlige Sessjoner, om end de lovbestemte Fornyelser ikke indtræffe, og selv hine Forandringer bør ikke oversees ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om i en senere Session at behandle et Lovarbejde, der er blevet til paa en tidligere Rigsdag, men der ikke fuldendt.

Hvad der ifølge det Foranførte fremgaaer af Grundlovens Forfrister om Rigsdagens Sessjoner og Thingenes Sammensætning, turde ogsaa, naar Sagen betragtes i Almindelighed, have overveiende Grunde for sig. Det vilde netop være rigtigt, selv om Personalet var aldeles uforandret, at paalægge nogen Deel af den lovgivende Magt det Baand, at en ikke tilendebragt Sag skulde eller kunde optages og fortsættes paa en følgende Rigsdag i den Skikkelse og paa det Standpunkt, hvori den forelaae ved en tidligere Sessjons Slut-

ning. I et Lidsrum ordentligvis af 8 à 9 Maa- neder kunne Forholdene meget forandre sig og med dem Ansfuelser af et vist Lovforslag; de Bevæggrunde, der have fremkaldt det, kunne s. Ex. være bortfaldne, eller Folkemeningen have vilst sig afgjort derimod, eller nye Erfaringer have gjort andre Foranstaltninger tilraadelige.

Imod de anførte Grunde kan Hensyn til nogen Lidsperiode ikke komme i Betragtning; men det tidligere Arbejde er ikke spildt, da det ved at komme til offentlig Kundskab, kan foranledige Discussion, som kan tjene til Dplysning under en Sags nye Behandling, og da det tidligere Arbejde kan afgive et brugbart Materiale under en saadan ny Behandling.

Forfaavidt Hr. Formanden maatte finde Anledning til at forelægge Landsþthinget denne vor Betænkning, indstille vi den til Thingets Billigelse.

Udvalget for Forretningsordenen, den 20de Juni 1850.

Schouw. Simony. H. P. Hansen.
Blechingberg.

Den ligeledes i Mødet omdeelte, af Rigsdagsudvalget afgivne, Erklæring i Sagen angaaende Jords Afstaaelse til Opførelse af Fattighuse m. v., er saalydende:

Efterat Udvalget har taget den Uoverensstemmelse, der er opstaaet mellem Thingene i Anledning af Lovudkastet angaaende Jords Afstaaelse til Opførelse af Fattighuse m. m. under omhyggelig Overveielse, ere vi (Blechingberg, Dahl, Jørgensen, Petersen, Larsen, Monrad, Stampe, Treschow, Naagaard) ved gjensidig Indvømmelse og Imødekommen blevne enige om at indstille til Thingene, at samme vedtage istedetfor den Paragraph, hvorom Uoverensstemmelse har reist sig, følgende Bestemmelse:

„Den Forpligtelse til ikke at tage Inderster tilhuse, der ifølge Lovens 3—19—7, Frdg. 24de Juli 1822 § 3 og Frdg. 9de Marts 1838 § 5 paahviler Fæstere paa Landet, skal være